

Forslag, saa skal jeg ikke videre inblade mig derpaa, men jeg maa dog bemærke, at nattet jeg som Minister aldeles ikke interesserer mig for, at man skal tage det til Følge, saa vilde jeg, hvis jeg sad i Folkethinget, være meget ivrig herfor; thi det vilde give Sagen et bedre Udseende, end den faaer, naar man benytter saadanne Midler, som dog i det mindste ere af tvivlsom Bessaffenhed, for at faae sit Forslag sat igjennem. Naar den ærede Taler opfordrer mig til at sige, paa hvilken Maade en saadan Commission som den, der først var Spørgsmaal om, kunde skaffe sig en revolutionær Virksomhed, saa har jeg allerede vist, at jeg aldeles ikke troer, den kunde faae nogen, altsaa heller ikke nogen revolutionær, Virksomhed. Jeg har heller ikke udtalt, at jeg ventede, at den skulde blive revolutionær, men at den sit et Physiognomie, som vilde være imponant for Mange. Naar den ærede Taler forøvrigt venter af min Dybsindsomhed, at jeg skulde opgive disse Midler, saa maa jeg give ham denne Compliment tilbage; thi jeg troer virkelig, at han har mere Dybsindsomhed end jeg, og jeg vil altsaa helst overlade til ham at udtænke, hvilke Midler en saadan Commission kunde benytte. Den ærede Taler har ogsaa ytret, at Ministeriet anseer sig for uundværligt, at Ministrene antage, at de ere de eneste, der ere istand til at styre Landet, og at de derfor ikke vilde være behjælpelige til at danne noget nyt Ministerium. Det er aldeles ikke Tilfældet; jeg og jeg tør sige, ogsaa mine Collegaer vilde meget gjerne træde af, naar der var andre, som Kongen vilde have, og som vi troede Landet kunde være tjent med. Jeg troer iøvrigt, at den Dypgave, han her stiller til Ministeriet, nemlig at bringe andre Ministre i Forslag, ogsaa er en Dypgave, som han selv er meget mere stikket til at løse end vi. Naar han taler om tractatmæssige Foreninger, som skulde give den flensvigste og holsteenste Minister en Overvægt, saa indrømmer han jo selv, at det er en taabelig Mening, som Nogle have verom, og hvortfor Ministeriet skulde træde frem for udtvækkelig at modstige denne mere end alle de andre Taabeligheder, som blive almindelig udbredte, veed jeg ikke. Jeg er aldeles enig med den ærede Taler i, at det er et taabeligt Udsagn, og jeg

troer, at, dersom Nogen har troet paa det før, vil den Maade, hvorpaa han har karakteriseret det, være nok til at betage det al Tiltro. Hvad han yttrede med Hensyn til den norske Statsminister, som i 1836 blev muldeteret, men som dog blev paa sin Plads og siden udnævntes til Statholder, vidner om, at han ikke har havt et saadant Kjendskab til disse Forhold, som jeg havde forudsat hos ham. Han mener, der var Spørgsmaal om et Pengeansvar, men dette var aldeles ikke Tilfældet. Marsagen, hvorfor han blev tiltalt, var den, at han ikke gjorde Forestillinger imod, at Kongen pludselig og uventet ophævede Stortinget, hvilket man antog det havde været hans Pligt at gjøre, og hvorfor man troede, at han overensstemmende med den 30te Artikel i den norske Grundlov kunde sættes under Tiltale. Det var saaledes en politisk Sag, men aldeles ikke en Pengesag.

Monrad: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Ja, hvis det kun er for en kort Bemærkning.

Monrad: Jeg troer ikke, jeg har ytret, at det kun skulde være en Pengesag; jeg sagde, at han blev idømt en Muld, men, ligesaa stor Forskjel, som der er imellem en Oplosning af Rigsdagen og et Brud paa Grundloven, ligesaa stor Forskjel haaber jeg ogsaa, der vil være imellem den Muld, der i det omtalte Tilfælde blev idømt, og den Dom, som jeg haaber Rigsretten i sin Tid vil finde sig foransædiget til at sælde over Ministeriet.

Premierministeren: Ja, den ærede Taler gaaer ud fra den Forudsætning, at der er begaaet et Grundlovsbrud, det nægter jeg ganske og aldeles (Saa!). Ja, jeg veed nok, at der er Adskillige, som sige, at det er Tilfældet, men det forholder sig ikke saa, det vil Esterverdenen vist erkende, og, om man end her vedblivende holder paa den vrang Mening, at Ministeriet har handlet imod Grundloven, saa vil dog Esterverdenen see det bedre.

Tiemroth: Den ærede Forslagsstiller gjorde idag opmærksom paa, da han fremsatte sit Endringsforslag, at Debatten var bleven afvendt fra et af sine væsentligste Formaal, at den lange Debat om Formspørgsmaalet havde afvendt os fra det egentlige Formaal, som jeg troer, altid har været forstaaet saaledes, at der